

1107 – 7. november

Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror. Rom 10: 4.

Å, for en uendelig trøst vi har for alle fattige syndere i dette ordet!

Du strever med å omvende deg til Herren, og med å forbedre hjertet og livet ditt, så du på den måten kan bli rettferdig etter loven og få Guds nåde. Men dette er ren villfarelse.

For det første blir du aldri, her på jord, i deg selv rettferdig overfor loven. Dernest var det akkurat dette som «var umulig for loven» som Kristus måtte oppfylle for oss.

Vet du ikke at nå er det slutt på loven som frelsesvei? Hør nå, og husk at «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror». Kristus, Guds evige Sønn, har i vårt sted levd under loven, og i vårt sted oppfylt alle dens bud: Elsket Gud over alle ting og sin neste som seg selv. Og til slutt lidd under lovens forbannelse i vårt sted.

Alt dette gjorde han så visst ikke for sin egen del. For han behøvde det ikke. Nei, det var for oss, – «til rettferdighet for hver den som tror». Dette må vi aldri glemme.

Kanskje du en gang begynte å tro på ham. Men så fikk du se deg så syndig og dømt under loven, at du mister motet. For loven er jo også Guds ord, og den krever mye som du ikke er i stand til. Du skulle f. eks. i det minste elske Gud av hele ditt hjerte. Du skulle være gudfryktig og alltid ha hjertet vendt mot Herren. Du skulle være varm og utholdende i bønn. Være oppriktig takknemlig for all Guds nåde. Være alvorlig opptatt med å døde kjødet.

Men du finner så mye av det helt motsatte i deg: Likegyldighet, ugudelighet, lettsindighet. Og da kan du ikke tro at Gud vil være nådig mot deg og se med velbehag på deg.

Men dette er igjen å streve med din egen rettferdighet, prøve på i egen person å kunne bestå overfor loven. Dette er villfarelse. I deg selv vil du aldri, så lenge du lever, kunne bli rettferdig overfor loven. Men Kristus er lovens ende som rettferdighet for hver den som tror.

I Kristus eier du nå samme rettferdighet og samme velbehag i Guds øyne som om du selv var helt fullkommen etter loven. Tenk over dette, og glem aldri at Kristus er Guds barns rettferdighet. Og at det er slutt på loven som veien til frelse. Det er bare som en kjær rettesnor for livet, og en nødvendig tukt for kjødet, at Guds barn ennå har bruk for loven. Men gjelder det vår frelse, vår rettferdighet eller vår fullkommenhet overfor Gud, da er det fullstendig slutt med loven. For det er en gang for alle avgjort at vi i oss selv alltid er fordømt overfor loven. Vår fullkomne rettferdighet ligger allerede ferdig for alle i Kristus.

Men, å, er dette sant? Da burde vi sannelig også våkne opp for dette! I stor fryd burde vi løfte hodene våre, og i all evighet prise og opphøye så stor en nåde og frihet. Og det er slett ikke nok at vi bare forstår dette. Det må av Guds nåde bli åpenbart for oss. Så må vi bestandig øve vår samvittighet opp i å bruke denne frelsende sannheten i vårt daglige liv under nåden og i helliggjørelsen.

Luther sier: «Med disse ordene vil et menneske kunne verge seg og bestå overfor djevelens angrep og anfektelser, enten det gjelder synder vi har gjort eller i øyeblikket fristes til. Slik at en altså skiller disse to tingene klart fra hverandre: samvittigheten og vårt ytre liv, tro og gjerning.

Hvis så loven vil angripe meg og forskrekke mitt hjerte, da er det på høy tid at jeg avskjediger loven. Og hvis den ikke vil adlyde dette, at jeg da frimodig avviser dens trusler, og sier: Jeg vil gjerne være opptatt med å gjøre gode gjerninger der det er mulig når jeg ferdes blant menneskene. Men her i mitt hjerte, hvor jeg med min samvittighet står framfor Gud, avviser jeg deg og din tale helt og holdent. La meg få være i fred her, og tal ikke til meg om hva jeg skal gjøre og ikke gjøre. Her vil jeg ikke høre verken på Moses eller på fariseerne. Her skal bare Kristus få herske og være alt for meg.

Men hva så med det forholdet at jeg fremdeles alltid har synden i meg, – for det er jo ikke rett? Svar: Ja, det er sant. Jeg er jo en synder og gjør synd. Men derfor må jeg likevel ikke fortvile eller fare til helvete eller rømme for loven. For jeg har ennå en rett og en gjerning som står over Moses.

Med den retten griper jeg ham som har grepet meg, og holder meg til ham som har tatt imot meg i dåpen og lagt meg i sine armer. Og som gjennom evangeliet har innsatt meg som rettighetshaver til sin fullbyrdede frelsesgjerning og hele sitt rike, og som befaler meg å tro på ham. Dette er bare de kristnes visdom og daglige skole, og hører bare til der Kristus alene bør regjere, og samvittigheten har med Gud å gjøre. Det forkynnes ikke for frekke og lettsindige mennesker». Så langt Luther.

Og merk til slutt at det står «hver den som tror». Det er bare for den som tror Kristus er blitt hans rettferdighet.

Så tenker du kanskje: «Dette er jo en veldig trøst. Men hvordan skal jeg kunne vite at alt dette tilhører meg?» Jo, her står uttrykkelig: Hver den som tror.

Er du blant dem som enten lever i likeglad selvopptatthet, eller sitter fast i lovtrelldom, og ennå kan greie deg godt uten Kristus? Da tilhører nok denne nåden ikke deg. Er det derimot blitt slik med deg at du ikke lenger kan få hvile i noe av alt det du selv kan utrette, men i all din store fortapthet bare søker din tilflukt i Kristus og ordet om ham. Da er du sikkert nok en troende.

Og da gjelder alt dette også for deg. Nå er det slutt på lovens rett til å dømme deg. Gud skal aldri mer dømme deg etter loven. For «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror». Priset være hans navn i all evighet!